

To, čo nám bl. Mária Celesta zanechala vo svojich spisoch môžeme nazvať „Hymnom na Božiu milosrdnú lásku“. Za blahoslavenú bola vyhlásená v Roku milosrdenstva. Matka Celesta nás privádza k Bohu, ktorý je Milosrdenstvo. Dovolila Bohu, aby ju „našiel“ svojím milosrdenstvom, a preto poznala Pána. Dovolila Ježišovi, aby sa s ňou stretol v jej hriechu, v jej slabosti. Spoznala a zakúsila vo svojom živote, že iba Boh miluje bezpodmienečnou láskou a nikdy sa v láske k nám neunaví. Takto píše vo svojej autobiografii:

Večná a nekonečná Láska, kto môže opísať tvoje úžasné milosrdenstvo, aké prejavuješ úbohému stvoreniu, ktoré ťa toľkokrát urazilo? Ty, moja láska, nikdy si sa neunavil milovať ma i obdarúvať dobrodeniami¹.

Nechala sa obdarovať Božím odpustením, prijala dar spásy, a preto vo svojich spisoch s úžasom a veľkou vďačnosťou priam neustále opakuje: „*Ako veľmi miluješ, aký si Bože dobrý, aký láskavý, aký pokorný vo svojej láske k nám...*“.

Preniklo ma už niekedy vedomie kým som? Kým som, že ma Boh tak miluje, skláňa sa ku mne, nikdy sa neunaví vo vychádzaní mi v ústrety, v odpúšťaní! To my sa unavujeme, sme so seba sklamaní, znechutení, ale Boh nikdy!

Prizrime sa sviatosti zmierenia v živote bl. Márie Celesty, jej skúsenosť Božieho milosrdenstva môže byť veľmi inšpiratívna a pomocná aj v našom prežívaní sviatosti zmierenia. Je to téma, ktorú môžeme uchopiť z rôznych uhlov pohľadu, a ešte stále nepovieme všetko, ba skoro nič.

Prosme tiež za seba samých, možno za našich blízkych, aby táto sviatosť, tento veľký dar Božieho milosrdenstva bol v našom živote prijatý, aby sme nanovo odkryli nádheru a význam tohto daru pre náš každodenný život. Myslím si, že netreba zdôvodňovať podstatný dopad sviatosti zmierenia na náš život, na náš duchovný rast, na naše napredovanie vo svätosti.

Ježiš povedal: Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov.² Ježiš prišiel volať hriešnikov, prišiel ako lekár nie kvôli zdravým, ale kvôli chorým. Hriešnikmi a chorými ľuďmi sme všetci. Takými boli aj svätí, avšak oni na rozdiel od nás uznali svoju chorobu duše, uznali svoju hriešnosť a otvorili sa na prijatie daru spásy! A Boh preto, práve preto, že boli hriešni, chudobní, otvorení vo svojej prázdnote na Boha – Boh v nich mohol vykonať svoje dielo!

Na slávnosť všetkých svätých, sme čítali úryvok zo zjavenia sv. apoštola Jána:

„I prehovoril jeden zo starcov a povedal mi: „Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?“ Povedal som mu: „Pán môj, ty to vieš.“ A on mi povedal: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi.“³

Svätí, a medzi nimi je aj bl. Matka Celesta neboli ľuďmi bez hriechu, bez chýb. Aj oni robili omyly a niekedy priam hlúposti, zlé rozhodnutia. Ale stali sa svätými, lebo celú svoju biedu neustále vyznávali Bohu, prichádzali k nemu s prosbou o odpustenie, o očistenie. Uznali, že to oni sú hriešnikmi, kvôli ktorým prišiel Ježiš. Prichádzali k Ježišovi a dovolili mu, aby im (ako Petrovi) umyl špinavé nohy, aby jeho svätá krv neustále „prala, čistila“ ich krstné rúcho. Sv. Ján nám dal nádhernú „definíciu“ svätých – *tí, ktorí si oprali rúcha a zbielili ich Baránkovej v krvi*. Toto je aj naša cesta svätosti!

¹ Autobiografia, s. 42

² Mt 9, 13

³ Zjv 7, 14

Čo je sviatosť zmierenia? Sviatosť pokánia, spoveď, sviatosť zmierenia; týmito slovami Cirkev túži zdôrazniť „zmierovanie“, nadväzovanie vzťahu človeka s Bohom. Pokánie vo svojom dôsledku smeruje k tomu, aby sme si Boha zamilovali a celkom sa mu zverili (sv. Pavol VI). Svätá spoveď nie len jedno z mnohých cvičení. Spoveď je totiž sviatosť – znak, ktorý nám dal sám Kristus, prostredníctvom ktorého sa nás Boh skutočne dotýka, je cestou k Otcovi, ktorú vytýčil sám Ježiš. V tejto sviatosti sa ja hriešnik osobne stretávam s Bohom.⁴

„Sviatosť zmierenia umožňuje hmatateľne zakúsiť veľkosť Božieho milosrdenstva.“⁵

Bl. Matka Celesta nám dáva svojím životom jasné svedectvo o potrebnosti a dôležitosti sviatosti zmierenia pre náš rast, pre naše krácanie. Hneď na začiatku svojej autobiografie takto píše: *Náš milovaný Boh vylieva na svoje stvorenia prúdy božského milosrdenstva a v tých najúbohejších necháva zažiarit svoju veľkosť. Tak urobil aj mne: preukázal mi mimoriadnu milosť a milosrdenstvo, keď s nesmiernym súcitom zhliadol na mňa od samého začiatku.*⁶

Toto je prvý „akord“ jej piesne „magnifikat“ za celý jej život, taký aký bol, aký ho vidí ona sama. Matka Celesta vždy vnímala, že Boh ju svojou milosťou a milosrdenstvom nielen sprevádzal, ale aj predchádzal. Boh je vždy vo svojej láske k nám prvý! Táto jej prvá veta z autobiografie je aj o nás – taký je náš Boh voči každému: neustále sa nám dáva, skláňa sa k nám s nesmiernym súcitom, preukazuje svoje neúnavné milosrdenstvo! A hneď na konci tejto prvej kapitoly spomína, že pristúpila ku generálnej sv. spovedi u istého dominikánskeho rehoľníka. Píše: *Chcela som sa nielen vyspovedať, ale naučiť sa od neho aj rozjímavú modlitbu a dozvedieť sa, ako mám celým srdcom milovať Boha.*⁷

Každé „duchovné prebudenie“, v živote svätých, ale aj v našom živote, je poznačené smädom po Bohu, či lepšie povedané: začíname vnímať, že Bohu na nás tak veľmi záleží, že tak veľmi On túži zahrnúť nás svojou láskou, že začíname aj my „túžiť viac“.

V živote Matky Celesty jej Boh preukazuje svoje milosrdenstvo zvlášť cez štyroch kňazov – spovedníkov, ktorých spomína vo svojej autobiografii na začiatku svojho duchovného života. Skúsenosť rozličného vedenia týchto kňazov ju veľa naučila aj do budúcnosti, a dala jej dobré základy pri rozlišovaní a voľbe spovedníka a duchovného vodcu. Napísala: *Duchovní ľudia musia byť veľmi obozretní a rozumní pri výbere duchovného vodcu a neunáhliť sa pri takých dôležitých rozhodnutiach. Najskôr sa musia veľa modliť a prosiť Pána o svetlo a milosť dobrého výberu. Je to nesmierne dôležité, lebo od toho závisí napredovanie a postup na duchovnej ceste.*⁸ A ďalej pokračuje:

*Je nutné, aby sa duša pri takom výbere v modlitbe utiekala k Bohu a usilovala sa prezvedieť o dobrých vlastnostiach osoby, ktorú si chce vybrať. Najvhodnejší bude človek svätý, skúsený a múdry. Znovu odporúčam: nevyberať samovoľne, ale počkať, nech vyberie sám Boh. On je verný duši, ktorá ho miluje, a sám ju bude viesť po priamej ceste dovtedy, kým jej nedá vodcu, ktorého už vopred pre ňu vybral – pre jej duchovný rast a úžitok.*⁹ Len tak v krátkosti si povedzme o týchto štyroch prvých spovedníkoch. Je zaujímavé, že menovite uvádza iba v poradí štvrtého:

1. Dominikánsky rehoľný kňaz – vykonala si u neho generálnu sv. spoveď.
2. Diecézny kňaz – farár kostola sv. Jozefa. *Spovedala som sa u farára v kostole, do ktorého ma brávali rodičia na svätú omšu, spoveď a prijímanie.*¹⁰ A dodáva: *čakala som, kým mi Boh pošle*

⁴ J. Augustyn: Sviatosť zmierenia, s. 13

⁵ Pápež František: Misericordes vultus, 17

⁶ Autobiografia, s. 29

⁷ Tamže, s. 30

⁸ Tamže, s. 38

⁹ Tamže, s. 40

¹⁰ Tamže, s. 35 a s. 37

človeka, ktorý ma bude duchovne viesť. Aj preto, že ako sama poznamenáva, *hoci bol zrelý a skúsený, nekráčať po ceste modlitby.*¹¹

3. Mladý a vzdelaný kňaz, ktorý viedol hlboký duchovný život.¹² Avšak, ako spomína, bola veľmi mladá a neuvedomila si hneď, že sa naňho naviazala. Jeho duchovné vedenie trvalo krátko, malo však v živote Celesty svoju dohru. Pán využil túto jej slabosť a previedol ju veľmi bolestným očistením. Trvalo od decembra až do Bielej soboty. Dá sa povedať, že práve na Veľkú noc zažila osobné vzkriesenie. Toto veľmi pre ňu ťažké obdobie končí nádherným vyznaním: *Moja sladká Láska, ako si len mohol tak rýchlo zabudnúť na moje neprávosti? Aký si láskavý a milosrdný a ako ľahko odpúšťaš! Ty dokážeš naše zlo premeniť na dobro a z jedu robíš uzdravujúci liek. Nekonečná dobrota! Kto sa ti vyrovná v súde, spravodlivosti a pravde? Si obdivuhodný vo všetkých svojich dielach, avšak v milosrdenstve sa ti nik nevyrovná. Kto môže pochopiť tvoje cesty?*¹³
4. Bartolomej Cacace - Bol to človek s výnimočne svätým životom, vzdelaný a považovaný v Neapole za jedného z najvýznačnejších pátrov v tom období.¹⁴ V čase, keď začal byť jej spovedníkom mal 49 rokov a 25 rokov kňazstva. Viedol ju 8 rokov.

Samozrejme okrem týchto kňazov boli aj mnohí iní, skrze ktorých ju Pán viedol, medzi inými aj sv. Alfonz Liguori. Treba tu tiež povedať, že niektorí jej spovedníci boli pre ňu ťažkým darom. Napriek tomu, Matka Celesta nikdy nepochybovala, že aj cez slabého a hriešneho kňaza jej Pán odpúšťa hriechy, že je to Ježiš ku ktorému prichádza a ktorý jej odpúšťa!

- **Ako vnímala sviatosť zmierenia Matka Celesta?**

- a) osobné stretnutie sa so živým Bohom, ktorý je láskou,
- b) v tejto sviatosti jej Boh preukázal svoje veľké milosrdenstvo tým, že dal jej spoznať jej hriešnosť, ktorú ona uznala a ktorú Boh mohol naplniť
- c) skrze túto sviatosť ju Boh učil, že naše víťazstvo nad diablom je v našom spojení s Bohom, v našej dôvere a priľnutí k nemu

1. Stretnutie so živým Bohom, ktorý je Láskou - na prvý pohľad by sa zdalo, že veď je to samozrejmé, ale až také samozrejmé to nebolo. Cirkev v tomto čase trpela dozvukmi jansenizmu, náboženským hnutím, ktorého jednoducho povedané, charakteristickou črtou bol teologický pesimizmus a rigoróznym morálnym postoj.¹⁵

*Ježišu, Láska moja, prichádzam k tebe s prosbou, aby si ma očistil. Všetku svoju nádej vkladám v teba a dôverujem ti, že to urobíš a že ma zachrániš.*¹⁶

*Ježišu, Život môjho srdca, koľko rás som ťa odmietla, urazila a ukrižovala svojimi hriechmi! Hanbím sa a pociťujem vnútornú bolesť, keď si pomyslím na svoj predchádzajúci život. Je mi veľmi ľúto, že som ťa urazila. Láska môjho srdca, aká krutá som bola k tebe, ktorý ma tak veľmi miluješ! Aká slepá a nevďačná som bola! Dobrý Ježišu, aký si ku mne zhovievavý a ako trpezlivo ma znášaš!*¹⁷

Všetky nedokonalosti, ktorých som sa pri svojich skutkoch zo slabosti dopustila, si pozbieral a položil do hlbkej jamy pod tvojimi nohami. Dal si mi pochopiť, že vo svojej láske si ich úplne zničil a nebudeš na ne hľadiť ani ich pripomínať, pretože tá jama pod tvojimi nohami predstavuje tvoje milosrdenstvo... Môj

¹¹ Tamže, s. 39

¹² Tamže, s. 37

¹³ Tamže, s. 50

¹⁴ Tamže, s. 39

¹⁵ F. Vnuk, príručný slovník kresťanstva, s. 126

¹⁶ Meditácie cez rok, s. 25

¹⁷ Meditácie cez rok, s. 30

*Pane, daj mi milosť, aby som pri každom nádychu ospevovala tvoje milosrdenstvo, ktoré hojne preukazuješ môjmu úbohému srdcu.*¹⁸

- Vo sviatosti zmierenia prichádzame k Bohu, ktorý nám službou Cirkvi – skrze kňaza odpúšťa naše hriechy.
- Nemôžeme sa očistiť sami, nemôžeme sa spasiť sami, tento dar nám dáva iba Boh a my tento dar prijímame.
- Matka Celesta vnímala hriech ako odmietnutie Boha, ako zradu jeho lásky, neprijatie jeho dobroty. Iba v kontexte živého vzťahu môžeme precítiť, čo znamená zradiť lásku milovanej osoby, a o to viac Boha, ktorý miluje láskou bezmernou a nekonečnou... Ako čítame v KKC: Hriech je predovšetkým urážkou Boha, prerušením spoločenstva s ním. Zároveň narúša spoločenstvo s Cirkvou.¹⁹
- Sviatosť zmierenia s Bohom spôsobuje pravé „duchovné vzkriesenie“, prinavracia dôstojnosť a dobrá života Božích detí, z ktorých najvzácnejším je priateľstvo s Bohom.²⁰ Tento účinok sviatosti zmierenia zakúsila vo svojom živote veľmi konkrétne!

2. Poznanie vlastnej hriešnosti, úbohosti

- poznanie vlastných hriechov je pre bl. Máriu Celestu prejavom Božieho milosrdenstva:
*Bolo potrebné, aby si v priebehu dlhého času zakúsila vlastnú úbohosť, a tak spoznala pravdu. A toto bolo jedným z najväčších prejavov môjho milosrdenstva voči tebe.*²¹

*Prostredníctvom pokušení a bojov, ktorými si prešla, si získala skúsenosť svojej vlastnej úbohosti a jasnejšie si spoznala seba samú, aby si odteraz všetko považovala za milosť môjho milosrdenstva a aby si iba mne pripisovala všetko dobré, čo je v tebe.*²²

*Ponáram sa do priepasti tvojho nekonečného milosrdenstva, aby som v ne ustavične mohla dúfať aj napriek množstvu svojich hriechov, slabostí a nevďačnosti.*²³

Čím viac sa približujeme k svetlu, tým viac vidíme svoj hriech a tmu!

Pre Boha nie je prekážkou naša slabosť, ale naša pýcha! Iba On je svätý a iba On nás môže urobiť svätými, avšak k tomu potrebuje našu slabosť= potrebuje, aby sme ho potrebovali, aby sme boli úplne napojení na neho, odovzdaní do jeho rúk. Spomeňme si na apoštolov, spomeňme si na Petra počas Ježišovej poslednej Veľkej noci!

A my nie sme lepší, Ježišovo slovo, ktoré hovorí o slabosti apoštolov: *Vy všetci tejto noci odpadnete, Ježišovo slovo o Petrovom zapretí sa týkajú aj nás... Aj my sme schopní urobiť toto a ešte oveľa viac.*

Sv. Terezka povie: Som schopná spáchať všetky hriechy sveta! K takejto pravde o sebe dochádzajú iba svätí. A preto vidíme, že oni sa nikdy nepovyšovali nad inými, nepokladali sa za lepších, svätejších, vedeli, iba Božou milosťou stoja a Božia milosť im dáva víťaziť vo všetkých ich bojoch!

Matka Celesta vo svojich dielach, často píše o svojej veľkej úbohosti, tme, biede... to nie je jej „bedákanie, sebaľútosť“, je to skutočné precítenie bolesti, ktorú spôsobila milovanej Osobe.

Pán môj a Boh môj, pred tvou tvárou vyznávam svoju vinu. Neprosím ťa iba o odpustenie hriechov, ktorých som sa dopustila vtedy, keď som ťa ešte nepoznala, ale ešte väčšmi sa hanbím za to, že som málo

¹⁸ Rozhovory duše s Ježišom, s. 121

¹⁹ KKC 1440

²⁰ KKC 1468

²¹ Rozhovory duše s Ježišom, s. 140

²² Rozhovory duše s Ježišom, s. 110

²³ Meditácie cez rok, s. 113

*spolupracovala s tvojimi milosťami a milosrdenstvom napriek tomu, že si ma zaviedol do svojho domu a dával si sa mi poznávať. Málo som ťa milovala a slúžila som ti iba veľmi chladne a nedbalo.*²⁴

Po II. Vatikánskom koncile, bola v úvodných obradoch sv. omši – v úkone kajúcnosti – urobená zmena, dodatok. Dovtedy úkon kajúcnosti znel: Vyznávam, že som veľa zhršil: myšlienkami, slovami a skutkami. My sa dnes modlíme: Vyznávam, že som veľa zhršil: myšlienkami, slovami, skutkami a **zanedbávaním dobrého!** Matka Celesta, prosila aj o odpustenie v tejto oblasti: zanedbávania dobra, a ruku na srdce, či sa my vôbec zamýšľame nad zanedbávaním dobra?

Sv. Otec František dosť často hovorí o zanedbávaní dobra:

„Nestačí iba nerobiť zlo, aby sme boli dobrými kresťanmi. Je nevyhnutné prilpnúť k dobru a konať ho. Práve preto sv. Pavol pokračuje takto: „Buďte k sebe navzájom láskaví a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi“ (v. 32). Častokrát počujeme, ako niekto povie: „Ja nerobím zle nikomu“. A domnieva sa, že je svätý. V poriadku, ale konáš dobro? Mnoho ľudí nekoná zlo, ale ani dobro, a ich život plynie v ľahostajnosti, apatii, vlažnosti. Zapamätajte si toto: „Je dobré nekonať zlo, ale je zlé nekonať dobro“.²⁵

Hrešíme nielen vtedy, keď konáme zlo, ale aj keď naše dary správne nevyužívame pre dobro, pre službu, pre budovanie Božieho kráľovstva. Spomeňme si na evanjelium: Mt 25, 31- 46. Nepoznáme čas posledného súdu, ale vieme – a to je podstatné, čoho sa tento súd bude týkať! Obsahom súdu bude to, čo sme urobili alebo neurobili našim blížnym. Ježiš sa identifikuje, stotožňuje s každým bratom, sestrou, tým najmenším. Prijat' ho, alebo neprijat' znamená byť, alebo nebyť spaseným. Každý z nás bude teda súdený na základe lásky. A teda, nie po smrti budeme súdení, ale tento súd prebieha už tu, teraz v našom každodennom živote, v našich vzťahoch. Už tu žijeme našu večnosť. Tí, postavení po ľavici nikoho nezabili, neokradli... ale ani neprejavili lásku. Nestačí povedať: Som v poriadku: nikoho som nezabil, neokradol... Skôr opýtať sa: Miloval som? Ako som miloval?

3. Iba s Bohom môžeme zvíťaziť

*Nespoliehaj sa na seba samú, ale v duchu pokory a miernosti si klakni k Pánovým nohám. Utekaj sa k nemu a pros ho, aby svojou mocou pokoril diablovu pýchu a trúfalosť, aby ju porazil a odhodil preč – ďaleko od teba. Uteč od Zlého: Nepozerať sa naňho ani nepočúvať to, čo ti hovorí, pretože víťazstvo nad ním sa dosahuje útekou a pokorou. Uznaj svoju biedu a chudobu a nechvejne dôveruj v toho, ktorý ťa môže oslobodiť. Vôbec sa nevenuj diablovým návrhom, ale dôveruj Ježišovi a budeš oslobodená.*²⁶

*Preto, ak chceš premôcť tohto nepriateľa, musíš sväto nenávidieť seba samú a poznať sa v pravde. Musíš mať pokorné srdce. Vez, že nik, kto nemá pokorné srdce, nezvíťazí nad pokušeniami tohto luhára. Iba pokorný človek bude zachránený a oslobodený. Ak teda chceš zvíťaziť nad pyšným nepriateľom, vezmi si zbrane poníženia a pokory, a hneď získaš slobodu a diabol od teba utečie. Ak sa budeš vedieť opravdivo pokoriť, diabol od teba utečie tak, ako uteká už len pred samotným znamením kríža, do ktorého je vpísaná pokora a poníženie Božieho Syna, ktorý ťa skrze svoje obdivuhodné poníženie oslobodil z diablovho otroctva.*²⁷

Matka Celesta vedela z vlastnej skúsenosti, že náš život je veľkým duchovným zápasom, duchovným bojom, ktorého nemôžeme uniknúť, ak naozaj túžime ísť za Ježišom. Aká stratégia je potrebná? Je to: nespoliehanie sa na svoje sily, pokora, obrátenie sa o pomoc na Pána a dôvera v neho!

²⁴ Tamže, s. 78

²⁵ Sv. Otec František 12. 8. 2018

²⁶ Tamže, s. 98-99

²⁷ Tamže, s. 103- 104

*Ak ostávaš vo mne a kŕmiš sa mnou, nepriblíži sa k tebe žiadne zlo.*²⁸

Ak je Boh našou láskou, ak je naše srdce „obsadené“ Bohom, zlý nás môže a bude pokúšať, ale nemá k nám prístup. Nemáme na to, aby sme bojovali priamo so zlom, respektíve je to veľmi ťažké, avšak, ak sme s Ježišom – sme silní, lebo našou silou je ten, koho milujeme! Ak si stále „perieme šaty“ v Baránkovej krvi, démoni sa nemôžu priblížiť.

*Zamysli sa, ako sa ty správaš v pokušení. Často sa trápiš, znechucuješ, malomyselnieš, veríš diablovým lžiam a bojíš sa jeho vyhrážok. Sužuješ sa, bojíš sa a málo dôveruješ v toho, ktorý namiesto teba premohol, pokoril a zviazal diabla a urobil z neho neškodného psa, ktorý môže nanajvýš štekať z diaľky, pretože je priviazaný na reťazi, ktorou je poníženosť a pokora Slova, Človeka - Boha. Čoho sa bojíš? Odteraz utekaj od diabla a nedávaj sa s ním do reči. Vyhybaj sa mu a pokor sa pred Bohom. Takto nad diablom zvíťazíš mocou Ježiša Krista.*²⁹

Pápež František počas jednej generálnej audiencie, povedal o 51. žalme - kajúcom žalme, tieto slová:

«Zmiluj sa, Bože, nado mnou pre svoje milosrdenstvo a pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť. Úplne zmy so mňa moju vinu a očisti ma od hriechu» (Ž 51,3-4).

Volanie sa obracia na Boha milosrdenstva, aby sa pohnutý veľkou láskou, akú má otec alebo matka, zmiloval, čiže aby prejavil milosť, aby preukázal svoju priazeň a pochopenie. Je to skľúčená výzva Bohu, jedinému, kto môže oslobodiť od hriechu. Používajú sa obrazy veľmi plastické: znič, zmy, očisti ma. V tejto modlitbe sa ukazuje skutočná potreba človeka: jediná vec, ktorú skutočne potrebujeme v našom živote je to, aby nám bolo odpustené, aby sme boli oslobodení od zla a od jeho smrtiacich následkov...

„Boh je väčší než náš hriech!“ A jeho láska je oceán, do ktorého sa môžeme ponoriť bez strachu, že budeme premožení: odpustiť pre Boha znamená dať nám istotu, že on nás nikdy neopustí. Nech sa viníme z čohokoľvek, od je stále a vždy väčší než čokoľvek (porov. 1 Jn 3,20), lebo Boh je väčší než náš hriech.

V tomto zmysle, kto sa modlí s týmto žalmom hľadá odpustenie, vyznáva vlastnú vinu, avšak uznávajúc ju oslavuje spravodlivosť a svätosť Boha. A potom tiež žiada o milosť a milosrdenstvo. Žalmista dôveruje Božej добрote, vie, že božie odpustenie je vrcholne účinné, lebo vytvára to, čo hovorí... Ak si pre slabosť upadol do hriechu, natiahni svoju ruku: Pán ju vezme a pomôže ti vstať. To je dôstojnosť Božieho odpustenia! Dôstojnosť, ktorú nám dáva Božie odpustenie je tá, ktorá nás dvíha, ktorá nás vždy postaví na nohy.

Drahí bratia a sestry, Božie odpustenie je to, čo všetci potrebujeme a je najväčším znakom jeho milosrdenstva. Dar, o ktorý je každý ospravedlnený hriešnik povolaný sa podeliť s každým bratom a sestrou, ktorých stretne.³⁰

- Nájďme si čas na našu osobnú modlitbu – osobné stretnutie sa s Pánom. Zahľadme sa na kríž, hľadme na Ježiša, hľadme na cenu našej spásy. Písmo hovorí, že „Kristus zomrel za naše hriechy“³¹. A so sv. Pavlom, zoči voči tejto Kristovej láske, povedzme: „Miluje ma a vydal seba samého za mňa!“³² K osobnej reflexii ponúkam ešte ďalšie texty matky Celesty.

²⁸ Rozhovory duše s Ježišom, s. 108

²⁹ Meditácie cez rok, s. 104- 105

³⁰ Pápež František, Generálna audiencia 30. 3. 2016

³¹ 1Kor 15, 3

³² Gal 2, 20

Texty bl. Matky Celesty na osobnú reflexiu:

V pokore pred Bohom sa prizri sebe samej: Nedopúšťaš sa dobrovoľných hriechov? Snažíš sa vyhýbať hriechu, aby si ochránila Ježišov život vo svojej duši? Uč sa žiť v bdelosti a bázni Božej, ktoré ti nedovolia hrešiť z obavy, že stratíš Boha. Takáto bdelosť, ktorá pomáha vyhýbať sa príležitostiam k hriechu, je veľmi potrebná. Vypestujeme si ju, ak budeme žiť v stálej vnútornej sústredenosti a v duchovnom sporení s Bohom a nebudeme počúvať to, čo sa nám snažia nahovoriť zmysly a vášne. Takto si uchránime Ježišov život vo svojom srdci. (Meditácie cez rok, s. 50- 51)

Zamysli sa, či si si zachovala bieloskvúcu čistotu krstného rúcha, alebo či si ju stratila a poškvrnila svojimi hriechmi. Ako si si chránila Božie poklady? Žiaľ, stratila si ich a vymenila za to, čo lahodilo tvojim nezriadeným chúťkam a tvojej márnivosti. Ale nezúfaj si. Znovu vyper svoje rúcho v najčistejšej Baránkovej krvi. V nej sa môžeš nanovo očistiť a byť biela ako holubica, v ktorej má Boh Otec zaľúbenie. Slzami srdca oplakávaj čas, keď si žila ako Božia nepriateľka. Pokor sa pred Bohom a ďakuj Ježišovi za to, že sa stal tvojím Prostredníkom, Spasiteľom a Vykupiteľom, pretože iba on ťa môže nanovo skrásliť, vložiť do tvojho vnútra svoje bohatstvo a uviesť ťa do stavu prvotnej Božej milosti. (Meditácie cez rok, s. 80- 81)

Pozri, akú lásku ti prejavil milosrdný Boh, ktorý ťa miluje a chce ťa spasiť. Ak ťa bude diabol pokúšať proti nádeji, ak ti bude pripomínať tvoje hriechy a naháňať ti pochybnosti o tvojej večnej spáse, odpovedz mu, že Ježiš už za teba zaplatil a že konal pokánie namiesto teba. Odpovedz mu, že Boh Otec ti už odpustil, pretože Ježiš zadost'učinil Božej spravodlivosti namiesto teba. (Meditácie cez rok, s. 91)

Pokánie, ku ktorému nás vyzýva, je predovšetkým opravdivá skrúšenosť a ľútosť srdca nad tým, že sme urazili Boha, nášho Pána. Máme sa kajať tak, že zmeníme svoj život, prijmeme postoj pokánia – teda precítíme bolesť nad svojimi hriechmi a polepšíme sa. (Meditácie cez rok, s. 107)

Ježišu, ty si priateľ chudobných, obhajca hriešnikov, svetlo tých, čo sú vo tme, a sila slabých! Vravíš, že si prišiel na svet kvôli ovciam strateným z domu Izraela. Môj večný Pastier, ty si dal život za spásu svojich milovaných ovečiek! Ako kruto zraňujem tvoju lásku, keď blúdím po cestách nedôvery a svojej zaslepanej nevedomosti. Chcem ti vždy dôverovať! Vo svojich pádoch, vo svojej úbohosti a vo svojich slabostiach chcem stále dúfať v teba, utiekať sa k tebe a spoliehať sa na teba. Láska moja, svojou všemohúcou silou vlož do môjho srdca slová života: „Pod' za mnou“ a budem spasená.

Duša moja, čím menej mu veríš a dúfaš v neho, tým menej si pripravená prijať jeho dary a milosrdenstvo. (Meditácie cez rok, s. 111)